

גיליון מס' 9
שנה 83
כ"ו בשבט תש"ף
21.2.2020

- עלון פנימי -

עריכה, הקלדה ועיטור: כרמלה

עיצוב: Egg Design

alonimshaarhagan@gmail.com

בְּקִשׁוֹת / חִיִּים גוּרֵי

אֲנִי מִבְּקֵשׁ מִן הַחֶרֶף
שְׁיַעִירוּנוּ בְּבִרְקֵי וְרַעְמֵי
וְיִסְעִירוּנוּ וְיִמְרְקוּ אֶת הַנֶּשֶׁמָה
וְיִטְהֲרוּ אֶת הַלְּבָבוֹת.

אֲנִי קוֹרֵא לְרוּחַ הָעֶזְרָה שֶׁתָּבוֹא
וְתִנָּשֵׁב בְּחֻצוֹתֵינוּ
וְתִטְלֵטֵל עֲצִים כְּבִדֵי עֵנָף
וְדִגְלִים וְכַבִּיסָה טְרוּפָה.
אֲנִי קוֹרֵא לְרוּחַ
שֶׁתָּבוֹא מֵאַרְבַּע הָרוּחוֹת
לְהִזְכִּירוֹנוּ מִי אֲנַחְנוּ
וְמָה הִיא שְׁעַתְנוּ הַיְּפָה.

30/01/20

נוכחים: אלי עמוס, נעמי מור, צאלה גיצין, רויטל זהר, זיו בן סירה, אילן אופיר, נילי ארזי, יואב גולן, אביב לשם, אורה אלון, דגנית חי, שלמה שגיא, הלל צרי, רמי יעקב.
יו"ר ועד הנהלה: אורה אלון לא נכחו: אליעזר לסקה, רותם קידר
מוזמנים: יהודה כהן, אבי זעירא, חברי ועדת תקציבים, חברי ועדת קליטה, חברי צוות שינוי, ניר ברעם /יועץ ארגוני.

1. תקציב אישי - בקשה לדין חוזר על החלטת המזכירות הרחבה מישיבתה הקודמת בתקציב 2020

הבקשה לדין חוזר הוגשה על החלטה שהתקבלה בנושא הצעת ועדת תקציבים לאופן חישוב תקציב אישי משנת 2020 - שלא להגביל קבלת תקציב עבור ילדים עד גיל 35 ולהשאירו ללא הגבלת גיל.

חברי המזכירות הרחבה אשר ביקשו את הדין המחודש הסבירו את הסיבות אשר הביאו אותם לדרוש את הדין: לא הוצגו נתונים מספיקים, וקיבלנו החלטה לא אחראית. משתתפים נוספים הוסיפו כי הימנעות מקביעת גיל מרבי לתוספת לתקציב האישי בגין ילדים היא הוצאה גדולה נוספת לקופת הקיבוץ. עם זאת, ניתן לחפש מקורות כספיים כדי לכסות על ההוצאה הנוספת המסתכמות ב-400 אלש"ח לשנה.

מגישי ההצעה לוועדת תקציבים הסבירו את הסיבות שהוצגו בפני ועדת תקציבים ומדוע לדעתם ההצעה אחראית. למעשה, ההצעה הועלתה כבר בעבר אך עוכבה עקב מחלוקת על המקור התקציבי להגשמתה. ההצעה הוגשה מתוך היכרות עם המצב הכלכלי של הקיבוץ והידיעה שהקיבוץ מסוגל לעמוד בה. לאורך השנים התנהלנו בצניעות ובאחריות, עם תפיסה שחיים בהתאם ל"מה שאפשר". להורים שילדיהם עברו את גיל 35 ונכדיהם עברו את גיל 18 הופחתו מהתקציב האישי אלפי שקלים. הבקשה שלנו היא, שבהתאם למצב הכלכלי ולחוסן הקיבוץ אפשר להמשיך לתקצב את הילדים בלא הגבלת גיל.

סיכום: היות והדין התפתח מעבר לזמן שהוקצב לסעיף זה הוחלט להפסיק את הדין ולהמשיכו בישיבה הבאה.

2. מודל שיזורי - עקרונות לקליטה וצמיחה דמוגרפית

מוזמנים לדין חברי צוות שינוי.

רמי פתח בתזכורת כי מאז חודש ינואר 2018 עובד צוות של חברים עם ניר ברעם, היועץ הארגוני, על מודל ייחודי לשער הגולן, בליווי משפטי של משרד עורכי הדין עו"ד עומר כהן ושות'. מטרת הדין הייתה להציג לחברי המזכירות הרחבה בפעם הראשונה את ההצעה המתגבשת בנושא הקליטה ועיגון הזכויות, לפני העברתו להכרעה ציבורית.

ניר ברעם: המטרה שהקיבוץ שם לעצמו בעיקרו של המודל המוצע הינו אפשרות לקליטה רחבה תוך שמירה על אורחות חיים שיתופיים, בעוד שהנקלטים יתנהלו באופן שונה וע"פ

כללים אחרים הנהוגים בקיבוצים מתחדשים, אך במעמד של חברות מלאה. כמו כן, הוחלט שיום אישור הקיבוץ את המודל השיזורי הוא ה"יום קובע", בעיקר בנושא של שיוך ונושאים נוספים שייקבעו בהמשך ע"י החברים. המודל המוצע מאפשר בנייה לחברים זכאים, שמירה על רמת חיים ועיגון זכויות החברים "הוותיקים" (אלו שהיו כבר חברים ביום הקובע). ניר הציג את עקרונות תהליך הקליטה ע"פ המודל השיזורי. הוא ענה על שאלות והתייחסויות באשר לשני הסטטוסים והסיווגים, והתייחס לסוגיות של צבירת פנסיה במודל השיזורי, דיור והתפרנסות, מעבר בין סטטוסים, השלמה פנסיונית, מגורים – בבית קיים ובניית בית חדש.

במהלך חודש פברואר יתקיימו מפגשים בסגנון "שולחן עגול" ושיחת קיבוץ אחת, בהם תוצג עבודת צוות השינוי על המודל השיזורי, במרכז שני העוגנים המרכזיים: מודל קליטת החברים החדשים ועיגון זכויות החברים "הוותיקים". ולאחר מכן הבאתם לאישור החברים בקלפי. בשלב הבא יוגדר ציר המעבר בין המסלולים - משיתופי למתחדש, השלמת ההסדרים של סוגיית הפנסיה, אורחות חיים ועבודה, מעמד וזכויות אנשים עם צרכים מיוחדים ועוד.

רמי יעקב, מזכיר הקיבוץ

**מינהלת תכנון
שיכון ותשתיות**
קיבוץ שער הגולן

לידיעת הציבור עדכון פיתוח השכונה החדשה

מאז ה-9 בפברואר לא תתאפשר חנית רכבים לאורך הכביש שבין שכונת הכינרת (המערבית) לבין שכונת הירדן (החדשה).

הסיבה היא התחלת עבודות הפירוק של קו החשמל ומכשולים נוספים. יומיים אחר כך, ביום ג' ה-11 לחודש, החלה כריתת העצים והכביש ייחסם משני צדדיו עד לגמר הטיפול בו (כ-3 חודשים).

כניסת רכבים תתאפשר מצומת מסדה צפונה לצינור הירוק משם ל"גולן" ולשער "גולן", אותו יש לפתוח טלפונית.

אפשרות נוספת - בסוף גדר מסדה, בפינת שכונת הירדן, לפני בור פה וטלפיים, ישנה דרך עוקפת המגיעה ל"שער גולן".

דורון רות

"בית הדר" חג ט"ו בשבט ב"גולן"

סיפרה תמר גולני:

זה היה חג ט"ו בשבט מיוחד במינו. ביום שני 11.2 עובדי "גולן" באו לעזור לעובדי "בית הדר" לשנע את כל הדיירים למסיבת ט"ו בשבט במפעל. היה קר בחוץ ולקראת המעבר ל"גולן" הדיירים היו עטופים בבגדים חמים ובשמיכה, וגם השמש הועילה בטובה לצאת ולחמם מעט. העזרה של עובדי "גולן", מסיבת החג הנעימה, השירים והכיבוד הטעים עשו לקשישים ולנו העובדים חם ושמח בלב.

הרכה אמפא - 16 בספט 2020

תודה רבה שהזמנתם אותנו לחגוג איתכם.

זה מחמם לי את הלב לדעת שכאן לא שוכחים את השורשים שלנו ומאיפה באנו.

כמו העצים והצמחים לכולנו יש שורשים.

לכולנו יש הורים וסבים.

וכולנו באנו מתוך משפחה.

חלקם טובים ותומכים יותר מאחרים.

אבל חשוב לזכור שלכולנו יש שורשים.

חשוב לא לשכוח את השורשים ולהמשיך מתוך חמלה והבנה לתמוך, לטפל, לאהוב ויותר מהכל לכבד.

מאחלת לכולנו שנה עם הרבה גשם, שיעזור לכולנו לגדול, לצמוח ולהתפתח בכיוונים חיוביים.

הל שנה

תמר וכל צוות "בית הדר"

צלמת אילנות

ראינו את תמונות העצים של **נורית רוגל** ב"ארון השבוע" בחדר האוכל, ותפסנו אותה לראיון בזק.

נורית מצלמת כבר כ-25 שנים. היא מספרת: "כחמש שנים אחרי שעניב נרצחה, ראיתי עץ פיקוס גדול מאוד במרכז הקיבוץ, שנשבר באמצע והשרף נזל ממנו. הרגשתי שאסון אכזרי מאוד קורה גם לעץ וגם לאדם. ואז צילמתי את העץ הפצוע. מאז אני מצלמת עצים בכל רחבי הארץ (כולל זיתים עתיקים בחצר גת שמנים בירושלים). אני מצלמת הכל במצלמה (לא מצלמה בטלפון!). תחילה במצלמת סטילס עם סרט צילום, ואחר כך עם מצלמה דיגיטלית. אני תמיד עם מצלמה ובכל מקום שאני רואה עץ מעניין שתופס את עיניי אני נעצרת, מסתובבת סביבו בודקת אור וצל, נקודת מבט ומצלמת."

לכבוד ט"ו בשבט - מילה חדשה בעברית!

לאחרונה אישרה האקדמיה מונח חדש בעברית – האנשים העוסקים בטיפוח עצים ובטיפול בהם ייקראו **אֵילָנָאִי** וְאֵילָנָאִית. השם המופשט הוא **אֵילָנָאִית**. ההצעה למונח זה הגיעה אלינו ישירות ממשרד החקלאות ומעמותת אילנאי ישראל שביקשו לתת אישור רשמי למונחים הללו שכבר שימשו אותם.

בידיים טובות

ראיון עם פנינה קיטאי מנהלת מכון הפיזיותרפיה "שער הגוף" אביב לשם

אחרי שנים של עבודה כפיזיותרפיסטית במרכז הרפואי פוריה, החליטה פנינה קיטאי לפני חמש שנים וחצי לפתוח כאן בקיבוץ מכון מקצועי בו החלה לתת טיפולי פיזיותרפיה. גם היא לא תכננה שחמש שנים בלבד אחרי פתיחתו יעבדו לצידה ארבעה מטפלים נוספים, ושעומס הפניות יצריך תוספת של מזכירה, ויאלץ אותה להפנות עוד ועוד משאבי זמן לניהול ופיתוח המכון הצומח. "אבל הכול לטובה", היא אומרת לי בחיך, כשנפגשנו במכון הנושא את השם, במבנה הוותיק, המשופץ, בו שכנה "הפיזיותרפיה" של הקיבוץ, שחזר לייעודו לשמחתם של חברים רבים.

- איך הגעת למקצוע?

למדתי פיזיותרפיה ארבע שנים באוניברסיטת חיפה. זה מקצוע רפואי שיש לו רישיון של משרד הבריאות, ובכך הוא שונה ממקצועות טיפול אחרים. כמות הידע המקצועי שרוכש פיזיותרפיסט היא אדירה, מהסיבה שחשוב להתמקצע וללמוד לאורך השנים לטפל בשיטות שונות, על חלקי גוף שונים, ועל מנעד הרחב של בעיות עימן מגיעים אלינו המטופלים. דילמה שאנחנו מתמודדים איתה היא מתי להפנות את המטופל לבדיקה של רופא מתאים. זה קורה אם אנחנו מגיעים להבנה שהטיפול שלנו לא יביא את התוצאה הרצויה. זה לא כך במקצועות רפואה משלימה אחרת.

- ההתמחות שלך היא בשיקום?

כן. בזה אני גם עושה את התואר השני, באוניברסיטת באר שבע, עם התמחות בשיקום נוירולוגי. אגב, החודש התחילו לבנות את בית החולים השיקומי בפוריה, שם עבדתי מספר שנים, ולאחרונה הייתה לי הזכות להיות נציגת תחום הפיזיותרפיה בצוות רב-תחומי שעמל על תכנון המבנה. אני מיועדת להיות אחראית על השיקום הנוירולוגי בבית החולים.

- מה הביא אותך להפוך ממטפלת למנהלת מכון פיזיותרפיה?

כשהתחלתי לעבוד כאן במכון, רק אני טיפלתי. המכון עמד שנה בלי שימוש. עם הזמן גדל הביקוש, הגדלנו את חלל הטיפולים, את הציוד, ואחרי שנתיים הכנסתי פיזיותרפיסטית נוספת, ואחריה אחד נוסף, וכיום חוץ ממני יש עוד ארבעה מטפלים: אביטל שרף, ניר אלטשולר, מנאל שיבלי וענת אלטר, וסל טיפולים רחב שנותן מענה להרבה אנשים, הכולל פיזיותרפיה התפתחותית, פיזיותרפיה עם מומחיות לבעיות פה וסת, התאמת מדרסים, טיפולים לרצפת אגן, שיקום נוירולוגי ואורתופדי. לפני שנתיים נכנסה לעבודה מזכירה רפואית – ציפי מליאנקר האהובה - שמטפלת בצדדים של תיאום וקביעת תורים ומנהלות, והיא עוזרת לי המון. לפני חודש עומס העבודה הצריך הכנסה של מזכירה נוספת – סיגל שושני

מדגניה. חשוב לי לציין את נורית רוגל. היא זו ששכנעה אותי לפתוח את המכון בקיבוץ למרות חששותיי, היא תמכה וליוותה אותי מהרגע הראשון, ובלעדיה כל זה לא היה קורה.

- יש לך הסדרים עם כל קופות החולים?

אנחנו עובדים עם כל קופות החולים. המכון הוא פרטי, והמטופלים משלמים על הטיפולים. המבוטחים של קופת חולים כללית המחזיקים בכרטיס 'מושלם' זכאים לקבל מהקופה 24 טיפולים בשנה והחזר של 94 ש"ח על כל טיפול, שעלותו היא 170 ש"ח.

- איך המעבר מטיפול לטיפול וניהול?

זה שינוי גדול. אני מרגישה שאני צומחת עם המקום. לא היה לי ידע מוקדם והייתי צריכה ללמוד לנהל מבחינה כלכלית. למדתי שיווק, אני עוברת השתלמויות וקורסים במעו"ף (מכון לימוד למנהלים של בתי עסק קטנים ובינוניים). המכון עצמו עבר שינוי גדול ממקום קטן למקום גדול יותר בו עובדים כבר שישה אנשים. אני שמחה שיש לי שיתוף פעולה מצוין עם העובדים שלי ועם הקיבוץ, שמאפשר לי לרכוש את הידע ועוזר במתן הכלים להצליח.

- איך את משווקת את המכון?

אני עובדת עם מיטל ורותם סטודיו egg design שמתחזקות את דף הפייסבוק והאתר של המכון, ויש את שיטת השיווק החזקה ביותר – מפה לאוזן, בעקבות חוויה חיובית. השיווק הטוב והמתאים לנו הוא קצב צמיחה מדוד והדרגתי, לשמור על מקום אינטימי ואישי. בשנתיים האחרונות גדלנו ב-50% בהיקפי הפעילות לעומת שנים קודמות. זה קצב גדול מאוד, וחשוב לי לשמור על המוניטין שצברנו, של זמני המתנה קצרים, ועל המשך צביון של מקום מקצועי המעניק יחס אישי, סבלני וקרוב למטופלים. אנחנו בונים מקום לשנים, ולא רוצים לגדול ב"בום" אלא בקצב מתאים, לשמור על האיכות, על זמינות ורעננות המטפלים, ולא להתפתות לכמות מטופלים גדולה מדי.

בניתי תוכנית עסקית לשנים הבאות בעזרת הסוכנות לעסקים קטנים ובינוניים מעו"ף. התוכנית נשענת על יעדים של צמיחה מדודה. של הרחבת מנעד הטיפולים, של הרחבת המקום ומתן מענה לקבוצות לצד טיפולים פרטניים. יש לנו עוד הרבה לאן להתפתח.

- המקום קנה לו שם בכל האזור.

זה נכון. יש לכך שני חלקים או שתי סיבות מרכזיות: הסיבה הראשונה והמרכזית היא שהצוות הוא מקצועי ונותן שירות ויחס טוב לבאים לקבל טיפול. הסיבה השנייה היא שהצורך בטיפולים ועזרה הוא גדול. המענה שהקופות נותנות לא מספק, זה יוצר תור גדול, המתנה, בעוד שאצלנו הכל זמין, היחס אישי ונעים, ואנשים מעדיפים לבוא אלינו. הצמיחה הייתה כל כך מהירה, ולא היה לי זמן להתכונן אליה מבעוד מועד אלא תוך כדי תנועה, תרתי משמע. במסגרת המענים לביקוש הגדול, הרחבנו את מנעד הטיפולים והפתרונות שאנחנו מציעים גם לכל נושא המדרסים, אזורי גוף כמו רצפת אגן ובכל הקשור להתפתחות הילד. המשמעות היא

עבודה לרוחב. אני גם ערה לביקוש ההולך וגובר לטיפולים קבוצתיים עבור אנשים שסיימו טיפול פרטני, אך מעוניינים להיות חלק מקבוצה של אנשים שסובלים מאותה בעיה ומעוניינים לעבור את אותו הטיפול בקבוצה.

- איך את מתעדכנת בחידושים בתחום?

אני מאוד משתדלת להתעדכן, בלימודים, קורסים, בימי עיון. אני שולחת את העובדים לקורסים, אנחנו משתתפים בכנסים מקצועיים, ועומדים בקשר עם קולגות מהמקצוע. זה חשוב לנו, וחשוב למטופלים שלנו לדעת שהם בידיים טובות, תרתי משמע.

- מה "הדבר הבא" שאת מקדמת?

יש נושא חדש שכבר מקבל ביטוי בספרות המקצועית והוא ההבנה שיש מטופלים שסיימו את הטיפול הפרטני וצריכים את המעבר לתפקוד הרגיל, כבר לא צריכים את האחד על אחד עם מטפל, אבל עוד לא מסוגלים לבצע פעילות גופנית במסגרות רגילות אלא צריכים את העין המקצועית של פיזיותרפיסט להדרכה, לפעילות גופנית מותאמת-פרטנית או במסגרת קבוצתית. כרגע זה עוד לא אפשרי במכון הקיים, בעיקר עקב אילוצי חוסר מקום. אחרי שנגדיל את המקום זה כיוון אליו נלך. יש לו ביקוש גדול.

- דיברנו הרבה על טיפול. האם יש דרך למנוע את הצורך בטיפול?

כן. השאיפה שלי היא לפגוש יותר אנשים בשלב המניעה. ללמד לעשות צעדי מניעה ואימונים שימנעו מהם כאבים וירידה בתפקוד. הבעיה הכי גדולה של הגיל המבוגר היא נפילות, הנגרמות עקב שינויים של הגיל. במקרים רבים התפקוד לא חוזר להיות אותו הדבר אחרי נפילה ופציעה. בפיזיותרפיה יש תרגולים של מניעה, יש הדרכה מה לעשות ומה לא לעשות, תרגולים של שיווי משקל, חיזוק שרירי, הדרכה ואפילו התאמת הדירה ותכולתה למצב הפיזי החדש של האדם. מניעה הוא תחום שאני רוצה להרחיב ולפתח בשנים הבאות.

- אפשר לפלח את המגיעים לטיפול לפי מין או גיל?

מגיעים מכל הגילאים, אבל התדירות והמאפיינים הם שונים: תינוקות מגיעים עם עיכוב התפתחותי, ילדים ונוער – עקב פציעות או בעיות יציבה. גיל הביניים מגיעים בדרך כלל עם פציעות ספורט או עומסים חוזרים. הגיל השלישי מגיעים לאחר נפילות או עם כאב כרוני. נשים מגיעות יותר מגברים לטיפולים. יש לכך הסבר, שנשים נוטות לסבול יותר מבעיות שריר השלד, מבנה הגוף אחר, ההורמונים, ולא פחות חשוב - נשים יודעות לפנות לעזרה בעת הצורך.

- ולסיום, איזה שיתופי פעולה יש לך בקיבוץ, ואיך זה לעבוד עם הקהילה שאת חלק ממנה?

יש לי שיתופי פעולה מצוינים עם לילי טפליץ ואסנת מלחי בצוות הבריאות, עם רבקה הלמר המטפלת הפריפרית, עם אילן אופיר רכז המשק, עם תמר גולני וצוות "בית הדר", וכמובן, קשר עם עשרות רבות של חברי קיבוץ שבאים לקבל טיפול אחרי שהוכרה זכאותם. המכון

נותן לחברי הקיבוץ שירות ברמה גבוהה. השירות לחברים חשוב לנו, במקביל לעבודה עם הקהל בחוץ. עבודה עם הקהילה שאתה חלק ממנה לא תמיד פשוטה, ההפרדה לא ברורה, לא תמיד מכבדים את הפרטיות שלי, או של ציפי, ופונים אלינו על המדרכה, או בערב שבת וחג. אנחנו רוצות לתת את המענה הטוב ביותר, אבל יש לנו גם חיים פרטיים וחשוב לנו שיכבדו את זה. מצד שני אנחנו מקבלות המון הערכה ואהבה מהחברים, ומורגש הפירגון לעבודה שלנו. זה נעים ומחזק.

תודה על הראיון והצלחה בתוכניות!

של מי הכסף הזה?

פרק ב' (המשך לכתבה בעלון הקודם)

ירון שן

לפני שנתיים וחצי צעירה ירושלמית בת 24 התחשמלה למוות בזמן שהתקלחה בדירה שכורה בעיר. מחקירת המקרה התברר שאחת הסיבות להתחשמלות הייתה מפסק הפחת בדירה נותק (המפסק מונע התחשמלות).
אצלנו קיים מפסק פחת נגד התחשמלות בכל הדירות, אבל דודי המים החמים לא מחוברים למפסק זה. כך היה מאז ומתמיד, זה לא משהו שקרה פתאום.
עובדה זו נכונה, למעט השכונה החדשה, ייתכן ויש עוד מקומות בודדים ששם יש מפסק.

אז מה עושים :

יש לנו הזדמנות לטפל בשתי רעות חולות, האחת חימום יקר של המים בבתי החברים והשנייה בטיחותית. נזכיר כאן שבנושא הפעלה מחודשת של בקר האנרגיה שעשוי לחסוך לנו הרבה כסף, עליו כתבתי בעלון הקודם - עדיין לא דנו (לפחות לפי מה שידוע לי).
הצעתי היא להפריט את חימום המים בקיבוץ. לתת לכל חבר את התקציב שיעשה בו כרצונו, אחד יפעיל את הדוד ללא הפסקה והשני יפעיל אותו לפי הצורך ובעיקר בשעות בהן החשמל זול. הפעלה נבונה של הדוד יכולה לחסוך כ 300-400 ₪ בשנה לדירה.
כדי לאפשר הפעלה זו יש צורך להעביר חוט חשמל מכל דירה אל דוד החימום. התקנה ראשונית זו תעלה קצת כסף, אבל זה יוחזר מהר על ידי הוזלת הוצאות החימום, וחשוב עוד יותר - תימנע סיכון התחשמלות!
כל עוד לא הפרטנו את הוצאות חימום המים ולא הפעלנו את בקר האנרגיה, חשוב שנדע למנוע בזבוז כסף ציבורי.

שיהיה בהצלחה !

כך קבע נתניהו את נקודת הפתיחה במו"מ עתידי

תמיר פרדו, ראש המוסד לשעבר

פורסם ב"הארץ" 6.2.201

הבית הלבן השיק את "תוכנית המאה" במעמד צד אחד. ארה"ב, האמורה להיות מתווך הוגן, חברה לישראל והותירה את הפלסטינים מחוץ להילולה. אין טעם לשפוט תוכנית שצד אחד בלבד שותף לה וחבל להשקיע מאמץ בניתוח סיכויי הצלחתה. עם זאת, אסור להחמיץ את חשיבות הרגע: ראש ממשלת ישראל בנימין נתניהו הסכים לצעד היסטורי שאיש מקודמיו לא העז לקבל מאז הסכמי שביתת הנשק ב-1949.

ב-1967 הייתי נער בכיתה ח'. עד מלחמת ששת הימים, בכל שיעור מולדת ציירנו את מפת מדינת ישראל, גבולותיה, עריה וכפריה. מתום המלחמה חדלנו מכך. נהפכנו למדינה היחידה בעולם שגבולותיה אינם מוגדרים. ממשלת ישראל הכריזה על כל השטחים שנוספו בעקבות מלחמת מגן זו כ"שטחים מוחזקים". אחרים ראו בהם "שטחים כבושים". למעט ירושלים ויותר מאוחר רמת הגולן, שעליהן החילה ישראל את ריבונותה, כל שאר השטח נשאר בחזקת "שטחים מוחזקים", עד עצם היום הזה.

במשך 53 שנים, מהן כ-13 עם בנימין נתניהו בראשות הממשלה, הוא וקודמיו נמנעו מהחלת ריבונות ישראל על שטחי הגדה המערבית, בטענה שכל הגדרה של ריבונות תהפוך לנקודת מוצא במשא ומתן עתידי, שבו ישראל תיאלץ להתפשר על שטח נוסף. ההימנעות מהגדרת הגבול איפשרה להרחיב את ההתיישבות ולהשלים גם עם מהלכים שנויים במחלוקת של קבוצות מתנחלים.

הנה, ב-28 בינואר 2020 הסכים ראש ממשלת ישראל להגדרת הגבול המזרחי ולהעברת כ-70% משטחי יו"ש ועוד 14% משטחה הריבוני של ישראל למדינה פלסטינית עתידית. בכך קבע את נקודת הפתיחה למו"מ עתידי. נתניהו גם הסכים שהגדה ורצועת עזה יהיו ישות מדינית אחת.

כשתועלה התוכנית להצבעה בממשלה, יתבקשו השרים לקבלה כמקשה אחת: מחד את ה"מקלות" של הוויתור על מרבית השטח, הקמת מדינה פלסטינית עם בירה בשולי ירושלים, ויתור על שטחים ריבוניים בנגב, ועוד. מאידך, התוכנית משופעת ב"גזרים" בדמות סיפוח יתרת השטח, החלת ריבונותנו על מרבית שטח ירושלים, הסדרי ביטחון מרחיקי לכת, ועוד.

הצעת האופציה לפלסטינים להיכנס למו"מ על התוכנית בתוך ארבע שנים היא מלכודת פתאים שהונחה לפתח חסידי הסיפוח, למען יאמצו את התוכנית בתקווה שהפלסטינים יסרבו.

בכך תיסלל הדרך להחלת ריבונותנו על כל הגדה ויושלם המהלך להחלפת ישראל היהודית והדמוקרטית, במדינה אחת לשני העמים. שטח יהיה לנו בשפע, זהות לאומית ציונית כבר לא.

על רקע זה עולה השאלה: מהו האילוץ - ביטחוני או אחר - המחייב מחטף סיפוח, שעלול לזעזע את השטח, לערער את יחסינו עם ירדן ואולי אף לבלום את מגמת השיפור ביחסים עם העולם הערבי? ממילא ישראל שולטת בכל השטח ואין מי שמאתגר שליטה זאת. די אם נצביע על חשש מפני פגיעה באינטרס הישראלי האסטרטגי של יציבות ירדן ושמירת הסכם השלום ושיתוף הפעולה הביטחוני עמה, המשרתים אותנו לא פחות מאשר את הירדנים. החלת החוק הישראלי על הבקעה תעמיד את בית המלוכה הירדני במצב בלתי אפשרי ותסכן את שרידות המשטר. רק עיוורון אסטרטגי יכול להביא להתעלמות מהסכנה שקריסת השלטון בירדן תביא את האיום האיראני לפתחנו, כל זאת במו ידינו.

למרות העדר היתכנות ליישום התוכנית, אין להתעלם משני תקדימים מסוכנים הכלולים בה. האחד, המשקף צירוף נדיר של סיכון ואיוולת, הוא האפשרות לחילופי שטחים במשולש. במשך עשרות שנים אזרחי ישראל הערבים השתלבו בחברה הישראלית והוכיחו נאמנות גם בתקופות עימות ומשבר. כיצד אמור להתנהג ממחר צעיר מכפר במשולש, כשיאלץ להחליט למי להיות נאמן: לישראל שבה נולד וגדל ובה הוא רואה את עתידו ועתיד ילדיו, או לישות פלסטינית שאליה ישראל רוצה להעביר אותו? יצירת הדילמה אינה רק מעשה בלתי מוסרי, אלא גם חסר אחריות. אם לא יתוקן מיידי, ייגרם נזק ביטחוני בלתי הפיך.

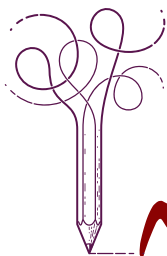
התקדים השני הוא בנכונות להפוך שתי קבוצות של יישובינו, ובהם אלפי ישראלים, למובלעות מבודדות בתוך השטח המיועד למדינה הפלסטינית. בקבוצה אחת כלולים 15 היישובים המבודדים ביו"ש הממוקמים ממזרח לגדר הביטחון. בקבוצה השנייה כלולים יישובים שממערב לקו הירוק, שיישום הרעיון המופרך של "ויתור" על יישובי המשולש יבודד גם אותם בשטח הפלסטיני העתידי. שגרת החיים של אלה ושל אלה תהיה בלתי אפשרית, ומשימת ההגנה עליהם תהיה סיוט ביטחוני.

אסור להשלים עם מצב שבו אדם בודד יכריע לבדו על הסכם האמור להביא לסיום הסכסוך הישראלי-פלסטיני, אך בפועל עלול להחריפו ולהנציחו. הסכם כזה ומהלכי ביניים מסוכנים של סיפוח חד-צדדי חייבים לעבור בחינה מקיפה במערכת הביטחון ובמסגרות הממלכתיות האחרות, להידון בקבינט, בממשלה, בציבור, ולהגיע לאישור הכנסת או העם.

כל קיצור הליכים, כל דילוג על שלב בבחינת המשמעויות של מהלך כה מרחיק לכת, מסכן אינטרסים מובהקים של ישראל. את מחיר החיפזון נשלם עוד שנים רבות.

הכותב היה ראש המוסד והוא חבר הנהגת 'מפקדים למען ביטחון ישראל'.

[העביר לעלון אילן אשל]

חברים כותבים

כפרי הדומים שניערתי משיזף

שלמה שגיא

בימים הקרובים תיעקר שדרת הברושים לאורך הכביש המוביל ל"גולן". בתחילתה של שדרה זו עומד עץ שייזף (סידרייה) ענק. עץ זה שהוא אחד משתים או שלוש הסידריות שנשארו בשטח הקיבוץ, הוא סימן מזכרת לעבר. ביקשתי ואני מקווה שאכן תתקבל פנייתי, לדאוג לשמירתו ולא לכרות אותו יחד עם עצי הברוש.

במסגרת סדנת כתיבה בה השתתפתי התבקשנו לכתוב סיפור קצר המתאר רגשות, ללא הזכרתם ולו אף במילה דומה או נרדפת. בחרתי לספר את "סיפורו" של עץ הסידרייה. סיפור שחלקו מהמציאות וחלקו דמיון כמובן.

חיים שפר המוזכר בסיפור, הרי הוא חיים קורמן הידוע באמרות השפר שלו. בתיה = שגיא (אבני), תמר = רוזן (זיו-אור). להנאתכם.

בקצה השדה הקרוב ביותר לחצר הקיבוץ, עמד עץ שיזף (סידרייה בערבית) ענקי. כאשר עלו ראשוני הקיבוץ על הקרקע, נוכחו לראות כי כל האדמות שהועמדו לרשותם ואשר הובטח להם כי הן כל כך משובחות ש"רק צריך לחרוש ולזרוע ותקבלו יבולים בשפע", מלאות בעצי סידרייה המפריעים לעבדן. בלהט ההקמה, עקרו המתיישבים את כולם, ורק עץ אחד השאירו בפינת השדה.

חיים שפר הוא שעצר את הכורתיים והעוקרים. וכך אמר: "כאשר אתה הורס ועוקר, מן הראוי שתשאיר ולו אף אבן אחת למזכרת. כך תדע תמיד מהיכן באת ולאן אתה הולך".

עץ הסידרייה הלך וגדל עם השנים, גזעו התעבה וענפיו נפרשו לרוחב עצום. בין ענפיו קיננו ציפורים רבות ושפע פירותיו החומים הקטנים ובעלי הטעם המשובח היו מושכים אליו את ילדי הקיבוץ, שהיו מלקטים ובוררים את הטובים שבהם ואוכלים מהם בכל פה.

בתיה ותמר, בנות כיתת "שיבולים", שהיו ישנות בלילות הקיץ החמים במיטות שהוצבו מאחורי בית הילדים, היו מתעוררות השכם השכם בבוקר כשעדיין חושך עוטף את העמק. ממש עם הישמע קולו של התן האחרון "המברך את הבוקר", היו קמות - כל אחת לחוד - בשקט בשקט, שלא להעיר אף אחד מילדי הקבוצה הישנים. מתלבשות במהירות ורצות אל עץ הסידרייה. את גדר הקיבוץ היו עוברות דרך פתח סודי שכל אחת מהן חשבה כי הוא סודה הפרטי הידוע רק לה.

מיד בהגיען אל מתחת לעץ, מבלי להרים את ראשן, היו מתחילות במלאכת האיסוף והמיון. כל כך היו שקועות במעשיהן, עד שלא פעם היו מגלות זו את זו רק כשהיו כבר ממש קרובות

האחת לשניה. המבטים שהיו תוקעות זו בזו באותו הרגע היו קשים מכל דיבור. בכל לילה, לפני שעצמו את עיניהן, הייתה כל אחת מנסה לתכנן את שעת קימתה ואת הדרך שתעשה אל העץ, כך שתגיע ראשונה ותוכל לבחור לעצמה את נקודת ההתחלה העדיפה בעיניה. לעיתים אף היו שוכבות ערות (כל אחת במיטתה) כל הלילה, רק כדי להיות הראשונה. עם עלות השחר והתגברות האור, היו עומדות לא פעם ומסתכלות האחת על כיסיה של השניה כמנסה לאמוד את כמות הפירות שהצליחה לאסוף. איזו הרגשה הייתה ממלאת את מי שכיסיה היו תפוחים עד להתפקע.

לפעמים, כאשר מי מהן לא הגיעה עם שחר אל העץ, הייתה השניה חוזרת אל בית הילדים ובחשאי, מבלי שאיש ירגיש, מוציאה מכיסה כמה פירות ונותנת לחברתה. בימים בהם מי מהן נסעה לחופש עם הוריה, אל העיר. הייתה מתעוררת מוקדם לפני עלות השמש, עומדת ליד החלון וכמו מנסה לראות מרחוק את עץ הסידרייה. העץ שלהן. השנים עברו והשתיים כבר מבוגרות, באות בימים. עץ הסידרייה עדיין עומד במקומו לצד הדרך. פירותיו נושרים להם על הכביש שנשלל. נדרסים תחת גלגלי המכוניות, ורק לפעמים, כשעוברות בתיה או תמר לידו הן עוצרות לרגע, מרימות מבט אל ענפיו העצומים, שואפות את ריחו המיוחד, משפילות מבט כמחפשות פרי אחד שחמק מדריסה, עומדות עוד רגע קט וממשיכות בדרכן.

פורים בחצר...

ברצוננו לעדכן את הציבור על התכניות לקראת פורים.
פורים ילדים יתקיים ביום שלישי 10.3.2020 בחצר האוכל בקיבוץ.

בפורים חברים יהיה השנה שינוי. למרות רצוננו העז לקיים את החג בקיבוץ כמיטב המנהג והמסורת שלנו, לא הצלחנו להקים צוות מקומי שייקח על עצמו את הפקת החג בשער הגולן. אנחנו, נאמני התרבות, החלטנו לקיים את חגיגת פורים מבוגרים ביחד עם מסדה והמסיבה **תתקיים במסדה.**

הפניה למסדה נולדה גם מתוך רצון לחדש את שיתופי הפעולה התרבותיים שלנו עם מסדה, מסדה מאוד שמחו וכך נולד הרעיון. אני זמינה לכל שאלה ורעיון. פרטים בהמשך.

אסנת אלה

נִיר-עִיתוֹן

גדעון ברקני

בראשית היו השירותים הציבוריים. קראנו להם הבית-שימושים (או בלשון יחיד – בית כיסא...).

אני זוכר שהיו ארבעה כאלה: ליד המקלחת הציבורית (כיום משרד הבנות), ליד הבריכה, ליד הנשקייה ואחד ליד הפארק (לימים דשא הסרטים, ויותר מאוחר דשא החתונות).

הם היו חצויים לשניים, כשבכל חלק שני תאים. הכניסות לכל חלק היו משני צדי המבנה, אולי למנוע טעויות של כניסה לצד הלא נכון, אבל לשם ביטחון היה שלט בצד כל כניסה: "בחורים" בצד הקרוב למדרכה הראשית, "בחורות" בכניסה השנייה.

והנה הגענו לעניין עצמו – בכל תא, על הקיר, הייתה תלויה תיבת עץ, שהדופן הקדמית העשויה דיקט, הייתה אלכסונית. בכל תיבה הייתה תמיד חבילת ניירות-עיתון מרובעת.

זה היה בתקופה שבה עדיין "לא הומצא" נייר הטואלט, או מטעמים חלוציים אחרים כגון חיסכון כלכלי משמעותי, או כי אסור היה ליהנות והיו חייבים לסבול כדרכם של חלוצים, או אולי הייתה זו כבר תחילתו של מיחזור הנייר. פעם בא אחד הילדים ואמר שהוא ראה שעל אחת התיבות כתוב "נִיר לְנֶגֶב..."

אני זוכר שבאחד היל"שים באנו לנגרייה, וראינו את בנק (כץ) עומד ליד משור-הסרט הענקי, לידו ערימות של חבילות עיתונים קשורות בחבל, והוא מנסר אותם למרובעים של 20-על-20 ס"מ, ואז מסדר אותם בתוך ארגזי עץ. מישו חילק אותם אחר כך בבית-שימושים.

היה שם ערב רב של עיתונים: "על המשמר", "כמובן, שהיה חומר-הגלם העיקרי, "דבר", "הארץ", "משמר לילדים", "דבר לילדים", "חדשות הספורט" ואחרים, ואחרון חביב – "השבוע בקיבוץ הארצי".

וכאן אני מדלג לרגע לעניין אחר באותו עניין.

בוקר אחד, כשהייתי בכיתה ב', אטול המטפלת העירה אותי מוקדם בבוקר, שמה לי בגדי שבת על המיטה ואמרה לי: "קום, תתלבש, תיכף אבא שלך יבוא לקחת אותך. אתם נוסעים למרחביה".

לא ידעתי מה זה מרחביה ואיפה זה, אבל אהבתי נסיעות וזה נשמע לי מסקרן וכיפי. אבא בא ויחד הלכנו אל תחנת האוטובוס, ליד השער הישן. האוטובוס הגיע, עלינו וראיתי את יהודה פרנק יושב ליד ההגה. "שולם עליכם!", הוא שאג בקולו הרם. היה לידו מין מוט מפריד, אולי הוא חשש שמישהו ינסה להתנפל עליו... חה חה, בטח לא אנחנו.

התיישבנו על אחד מספסלי העץ ונסענו המון זמן, עד שהאוטובוס עצר ואבא אמר: "בוא, יורדים, הגענו למרחביה".

ואז הוא הצביע על בניין גדול, בן שתי קומות, ואמר: "זה בית הדפוס של מרחביה וכאן אני עובד כל שבוע". הוא הלך לאחד מחדרי העבודה שם חיכה לנו איש במשקפיים ואבא אמר "תכיר, זה חיים לנדוי העורך, והוא אומר לי מה לצייר השבוע, ואחרי שאנחנו מחליטים – אני

עושה את הקריקטורה". הם התיישבו ליד שולחן גדול, דיברו ודיברו ובסוף אבא לקח את כלי הציור שלו והתחיל לצייר.

אהבתי מאד להסתכל איך הוא מתחיל בעיפרון, כמעט בלי למחוק, להחיות את הדמויות על הדף. בסוף כשהייתה הסקיצה מוכנה – הוא לקח את הטוש השחור ובמהירות, ביד קלילה, הפך את הקווים לקריקטורה מצחיקה (שלא ממש הבנתי מה מצחיק בה), ואז מחק את כל קווי העיפרון. וזו הייתה הקריקטורה השבועית של "השבוע בקיבוץ הארצי", המוסף של על המשמר...

ונחזור לתיבת העץ.

כשהייתי מתיישב שם לזמן ארוך, הייתי לוקח חבילת ניירות ומדפדף, מנסה למצוא מאמר מעניין או תמונה. פעם אחת, בין הדפים המנוסרים, הופיעה לעיניי חצי קריקטורה. בפינת המסגרת השחורה ראיתי את החתימה של אבא, ששמו כתוב בצורת פרצופו. כמעט נפלתי ברצפה מרוב הפתעה – הנה אני פוגש את אבא בשירותים! איזו גאווה! "ציור מוכר בחבילת הנייר..."

מאז, בכל פעם שישבתי ככה, הייתי מוציא חבילת ניירות ומחפש בקדחתנות קריקטורה של אבא.

והיום, אני מנסה לשווא להיזכר מה קרה קודם – סיום עבודתו של אבא במרחביה או המצאת גלילי נייר הטואלט...

אנחנו, משפחת יורצ'נקו מטבריה, רוצים להודות לכל החברים בשער הגולן על תרומתכם הנדיבה באוכל, בגדים, שמיכות, משחקים, רהיטים ומוצרי חשמל. עלינו לישראל מאוקראינה עם ארבעת ילדינו לפני שלושה חודשים, והיו חסרים לנו הרבה דברים.

עזרתם לנו מאוד. אתם אנשים טובים!

תודה מיוחדת לנטשה ויעל קרני שאספו בשבילנו את הדברים והביאו לנו אותם הביתה. שוב תודה.

נטליה וכל משפחת יורצ'נקו

גם זה קרה בפוריה

אבישי כהן

בעקבות כתבתו של אילן ידידי בעלון שלנו, גיליון מס' 8, 7.2.2020, נזכרתי שגם לי היה העונג המפוקפק להתאשפז בפוריה. אם כי זה היה מאוד שונה. אפשר שזה הגיע לי. לאחר שהעליתי עשרות חברים וכמה אחרים באמבולנס - הגיע לי להיות מובל במקום מוביל.

זה היה לפני שנים. אף שאני שייך לגזע הלבן, נהייתי יותר ויותר לבן. אולי זה נשמע מוזר, אבל זה מה שהיה. גם הלכתי ונחלשתי. זה כבר היה ממש לא נחמד. בשלב מסוים העלו אותי למיון. בדקו פה ושם ולבסוף דחפו דרך הפה שטרנגול אולי עד לקיבה ואולי מעבר. בדרך הוא גם סתם את הקנה ולא איפשר לנשום. ודווקא טוענים שאחת הדרכים הבטוחות להמשיך לחיות היא לא להפסיק לנשום. כך נהייתי לבן עוד יותר. בשלב מסוים, בו עדיין איכשהו הייתי קצת בהכרה, הוציאו את השטרנגול והעבירו מה שהעבירו לבדיקת מעבדה. העניקו לי מיטה במחלקה פנימית ובה השתדלתי להסדיר את השאיפה והנשיפה.

כשעתיים או שלוש לאחר מכן באו לבשר לי שמצאו בבטני "הליקובקטר".

– 'אתם מתכוונים שבלעתי הליקופטר צעצוע של הנכדה שלי?'

– 'חס וחלילה, זוהי בקטריה שמרחפת בנעימים בריאות, אבל לפעמים סקרנית אחת מהחבורה מטפסת במעלה הקנה, עוברת לוושט, יורדת בהזדמנות לקיבה, ממשיכה למעיים, ומכיוון שהאוויר שם מצומצם ולא נעים היא מתחילה לעשות צרות. כמו כל אחד שתקוע במקום הלא נכון – ראה ערך ממשלת ישראל. במקרה של הבקטריה לפחות יש טיפול: אנטיביוטיקה, והבקטריה משתכנעת להתפנות.

הגם שהצטווייתי לשכב, הגיע הזמן לרוקן את המעי הגס. לעשות את זה במיטה בשכיבה לא התקבל על דעתי. מקלות צעידה עדיין לא היו לי, ולכן נתמך בקירות גררתי את עצמי למקלחת ושירותים עם סבון ומגבת. מנוקה מבפנים ומבחוץ, בהרגשה הרבה יותר טובה, חזרתי למיטה שלי. זמן קצר לאחר מכן גלגלו אלי עמוד על גלגליות. דחפו לווריד ביד מחט אינפוזיה ותידלקו אותי בשתי מנות דם. מכיוון שעד לאותו יום הספקתי לתרום עשרות מנות, קיבלתי אותן ברוח טובה. הן גם שיפרו את הצבע שלי.

למחרת לפני הצהריים גלגלו לחדר שלנו מיטה רביעית. היו בחדר רק שלוש עמדות עם חיבורים לחשמל, חמצן, לחצן חירום וכן הלאה. מה עושים עם האין חיבור רביעי? הברנש היה ערבי כמדומני, בהכרה מעורפלת, שנוקק לחיבורים. החינוך השומרי משכבר הימים צץ ועלה. "שימו אותו במקומי!" תפסתי את המיטה שלי, פתחתי את מהעצורים ועם עמוד האינפוזיה גררתי אותה למסדרון. בו גיליתי גומחה קטנה, סגורה בוילון ובה שולחן נמוך ושלושה כסאות. פינת שתייה לצוות. "ממילא אין להם זמן לשבת, לקשקש ולשתות", ניחמתי את עצמי. הוצאתי את השולחן והכיסאות למסדרון, והתפנה לי חדרון פרטי קטן ונעים יחסית עם מקום למיטה ולארונית ובה הבגדים שלי ושאר הדברים, והעיקר - מנורת הקריאה שהבאתי עם הספר. בשעה מאוחרת הפשילה אחות צעירה את הווילון והציצה בסקרנות: "מה אתה קורא?" "ורוניקה מחליטה למות" של פאולו קואלו. "לא בטוח שזה מתאים לבית חולים", אמרה האחות וצחקה. גלגלנו שיחה אינטליגנטית בנעימים. אני תמיד שמח לגלגל עם אחיות צעירות.

היום השני במחלקה הפנימית עבר בסדר. לא נזפו בי על תפיסת החדר, אולי מחוסר זמן. מאוחר בערב עשה ראש המחלקה בלוויית עוזרו סיבוב. אגב, היה זה אותו רופא ערבי שבעבר הייתי מוביל באמבולנס מחולה לחולה. הסיבה שזה היה נעשה באמבולנס היא שלעיתים היה הרופא מקבל החלטה שיש לאשפז את הנבדק ולטפל בו מיד, ואת זה אפשר היה לבצע מיד באמבולנס. גם זה קרה לי. ובכן, הרופא בדק אותי קצרות, בעיקר את גיליון החולה שלי, ואמר לרופא השני: "מה הוא עוד עושה פה?" ואלי: "אתה רוצה הביתה?" "כמובן", ענית. "טלפן שיבוא לקחת אותך עכשיו. את הניירת נהג הבית שלכם יסדר מחר. תמשיך עם האנטיביוטיקה ואל תזדרז לחזור לעבודה. תנוח כמה ימים!" דני בא בלילה והחזיר אותי הביתה. ועדיין אינני ממליץ על שהייה בבית-חולים, וכן ממליץ על שמירת הבקטריות והבטריות במקומן הנכון.

ביום שני 2.3.2020 שוב בחירות לכנסת

"נָתַתִּי לְפָנֶיךָ הַבְּרָכָה וְהַקְּלָלָה וּבַחֲרֵתָּ בַּחַיִּים לְמַעַן תִּהְיֶה אִתָּה וְזָרַעְךָ:"

(דברים ל', יט).

לא כתוב "ובחרת בטוב", כי בחירה בטוב היא בחירה בחיים. אז שנבחר בטוב ובחיים.

אתה יודע שמותר לך להביע את דעתך.
לך תצביע, רק כך תכריע!

אני מצביע, כי כל קול משפיע.
כל קול חשוב, הוא מציג את דעת הקהל.

תחבורה ציבורית בחינם ביום הבחירות

ועדת הבחירות המרכזית החליטה, כי שירותי הנסיעה בתחבורה הציבורית הבינעירונית - ובכלל זה קווי רכבת ישראל - יהיו פתוחים לציבור הרחב בחינם בערב שלפני יום הבחירות (ה-1 במרץ 2020) החל מהשעה 20:00. הנסיעה תהיה בחינם עד לתום שעות מתן השירות ביום הבחירות (2.3.2020).

בואו להשפיע על עתידכם!

ביום שלישי 25/02/2020 בשעה 18:30 נקיים מפגש נוסף של דיון סביב "שולחן עגול" בשני העוגנים החשובים של "המודל השיזורי".

• חומר רקע לקראת המפגש הופץ במייל ו/או בחוברות אותן ניתן לקבל במזכירות (יעקב שן) או אצל מזכירת מרכז המשק (שלומית סבח).

• במפגש יוצגו הדברים הבאים:

1. הצגה של תהליך בניית "המודל השיזורי לקליטה", והסדרי הקליטה - יציגו ניר ברעם, יועץ ארגוני, ועו"ד רותם ליכטנשטיין, יועץ משפטי.
2. הצעה לקביעת "יום קובע" ביום בו יאושר המודל השיזורי לקליטה בקלפי- יציג עו"ד עומר כהן וניר ברעם, היועץ הארגוני.

"היום הקובע" במסגרת הצעת המודל השיזורי לקליטה (בהנחה שתתקבל) קובע את זכאותו של כל מי שהיה חבר קיבוץ באותו מועד (אישור המודל השיזורי לקליטה), לקחת חלק בתהליך הסדרת זכויות הדיור ("שיוך דירות"). משמעות הדבר כי כל מי שהיה חבר "ביום הקובע" קיימת לו הזכות העקרונית להקניית נכס/זכות, כפי שייקבע במסגרת תהליך שיוך הדירות – זאת מבלי שיהיה צורך כבר בשלב ראשוני זה לפרט את מנגנון הקניית הזכויות המלא. זכות זו תישמר לבית אב גם במקרה שילך לעולמו וזאת ביחס ליורשיו בהתאם לכללים שייקבעו בעניין זה.

המפגש יחל בשעה 18:30

אנו מבקשים מכולם לקחת חלק, להגיע, לשמוע ולהשמיע.

צוות השינוי

בכוחותינו

עמית הלוי סיים את שירותו בצבא הקבע לאחר כעשר שנים וחצי. ברכות לאזרחות! בהצלחה בדרך החדשה.

ט"ו בשבט הגיע

ביום שני 11.2 חגגו דיירי "בית הדר" מסיבת ט"ו בשבט ב"גולן" (פרטים בתוך העלון). ביום שלישי 12.3 יצאו כ-30 בני 60++ אמיצים לטיול ברמת הגולן - מפלים ונשרים - וסיימו באירוח טעים ומרגש אצל זיוה ודובי זוהר. המטיילים סיפרו שהיה אמנם קר (אפילו מאוד) אבל מאוד נהנו. תודה רבה למשפחת זוהר ולמארגנים. נטיעות ט"ו בשבט שהיו אמורות להיות בשבת 15.2 נדחו בשל הרוח העזה.

גשם רוח סערה

היו לנו שני סופי שבוע סוערים. בסופ"ש של 8.2-7-6 פקדו אותנו גשם, רוח וסערה (ואחריהם ימים קרים ביותר) - הרוח הפילה ענפים רבים מעץ הפיקוס בגן אלי וחרוב אחד בחורשת החרובים ליד חורשת הארבעים בכניסה לבוסתן. בימים שישי ושבת 15/2-14 הצליחו משבי רוח חריגים בעוצמתם להפיל עץ תמר ותיק במרכז הקיבוץ ולשבור עוד עשרות ענפים קטנים וגדולים, שהתעופפו מעצים ברחבי הקיבוץ ונחתו למרגלות העץ, או על דשא או גינה סמוכה. במזל לא נפגע איש. עובדי הנוי החרוצים פינו את העץ והענפים כבר בראשית השבוע, ובמהלכו המשיכו בעבודות טיפול מונע כמו גיזום וחיתוך של ענפים. קורבן נוסף של הרוח היה עמוד חשמל ישן סמוך לדירתם של צור ועדי שן, שכבר נרקב והיה מתוכנן להיות מוחלף, אולם רוחות סוף השבוע שעבר הקדימו את התכנון של החשמלאים שלנו, והפילו ביום שני 17.2. את עמוד החשמל שבע הימים על קווי רשת החשמל, יצרו סכנת התחשמלות וניתוק הקיבוץ מרשת האינטרנט למספר שעות עד לפינויו של העמוד.

לא הכל "קרה" - התחזית, כמעין ריטואל החוזר על עצמו מדי חורף, דיברה על חזית של קור קיצוני, רוחות חזקות וחשש לקרה בעמקים. הכל אכן קרה למעט קרה. בדיקה מהירה עם רכזי הענפים הפיגה את החשש המוקדם. במטעים לא נרשמו נזקים, לדברי בן רימר והלל צרי, מהסיבה שהטמפרטורה לא צנחה אל מתחת לארבע מעלות בשני הלילות שהיו מועדים לקרה 10-11/2/20. גם ברפת, מספר אלון עברי, חששנו שהקור יפגע בעגלים, לכן הקדמנו אותו וריפדנו ליונקים הרכים את מצע הקרקע עם קש. בסיכומו של דבר, אם מד הטמפרטורה היה מראה צניחה של עוד מעלה או שתיים ובסיוע משבי הרוח, היינו חווים קרה, וזמן קצר אחריה את השפעתה על הפרי והעצים בעונה הנוכחית, ובעונה הבאה.

זהירות, כורתים פה!

ביום ראשון 9.2 החלה העבודה על כריתת עצי הברוש הוותיקים לאורך הכביש המערבי. בכך למעשה נחסם הכביש משני צדדיו עד לגמר הטיפול בו (כ-3 חודשים). ראה הודעת ועדת תכנון בתוך העלון.

בעלון הבא נחזור וניזכר בשדרת הברושים המערבית, הוותיקה, שליוותה את קיבוצנו כמעט מראשיתו. נספר מתי ניטעה, על מה הגנה, ונתבל באנקדוטות נוספות אודותיה.

מגרש הכדורסל החדש כבר כמעט מוכן

למי שעוד לא ראה נספר שהוא נמצא בין מתחם התיירות למה שהיה רפת העגלים ומחסן המטעים. המגרש עבר השבוע צביעה וסימון, ולא מעט ילדים והורים כבר מחכים שיינתן האות, יגזר הסרט ואפשר יהיה לפרוץ פנימה ולשחק.